

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

ASSZOCIÁCIÓK ÁSVÁNYOKRA 04

SZÉN

Kovács László (Kovycs59): A SZÉN vegyjele

Évmilliók nyugalrát
őrzi a Föld, nem adja
kincsét ingyen a bányá,
az üledék ere je
ráfekszik a roppanva
reccsenő gerendákra.
Mint a szorgos hangyaboly
él lent a tárna, fények
billegnek az Eocén*
korszaknak megszenesült
mély, sötét nyugalrában.
Élet van a bányában.

Fej lámpák fénye csillog
a fejtésnek szénfalán,
elindul a szénpatak
a szállítószalagnak
vonalán. A szén az a
bányászok szívének oly
kedves ásvány. A szénnek
nem szaga van, illata,
aki az életét lent
töltötte, az ismeri,
tudja, van neki íze,
van hangja és sóhaja.

Énekel és csilingel,
miközben dől, az alatt
szénszimfóniát játszik
a csákány éle alatt.

Hangjában ott van a gyász
is, az elhunyt pajtások
arca, ott van a bányász
kérges lelkének harca.
Másnak sötét kődarab,
de ki vele élte le
dolgos életét, annak
a szén volt a mindennap.

Amíg elkopik élete,
a Bányászhimnusz marad
a szent, s örök éneke.
Büszke rá, hogy ismeri
a szenet, és nemcsak azt
tudja, hogy ad meleget,
mert harcolt érte, vele
ő egykoron eleget.
Bár jóllehet, egy ásvány,
lehet róla alkotni
vegyjelet, de soha nem
írja így le. Ami van
még mögötte, a szívet,
a lelket, én így látom
az ásványt, a kenyeret:
A SZENET.

Kutasi Horváth Katalin: Módosulásaim

Grafitként tolnak-vonnak,
Hiába lehetnék gyémánt.
Elfogyok lassan,
Talán a papír
Megőriz valami t -

Mielőtt elmasza tolódna
Lényem,
Hisz élttem -,
Belőlem.
Energiaim fogynak.
Felemészti kohóm,
El-eltékozolt vágyam,
S bár keményedek már,
Nem lesz nagyobb
Fénytörésem,
Bár megfakul,
S elfogy egykori
Világosságom...
Mérgeket kötöttem
Újra és újra meg,
Míg én magam is
Ingerült lettem.
Nem tudok fúrni-vágni,
Talán csiszolni részben,
egy picikét formálni,
Alakítani azon,
Ki hagyja...
Én ellenállnék,
De tüzel engem is
Egyre a fájás,
Elfogy oxigénem,
Egyre magasabb a lázam
- Hát lázadj! -,
Egyre nagyobb a nyomás
- Nyomás! -,
Sújtólégrobbanás
Fenyeget folyton...
Ne tüzelj hát!

Dobó Georgina Canses: A szén

Urániában szenet ásnak a bányákban,
A messzi, távoli Pécs városában.
Ássák-e még, ki tudja?

Régi szokás volt. Bányáit, hegyeit ma
Csövesek lakják.

Forrás fakad belőlük, nem moha, dudva.

Régi szokás, hogy régen még a csöveseket is hagyták élni.

Diana Soto: Álruhában csillagok

Lassan szenesedik az ég alja.
Maszatozzák a sűrű horizontot.
A Nap szétterül az égen, kiontott
Vérként fröccsen a fekete lapra.

Félrelökik a lefogyó Holdat.
Szénnel töltik üres krátereit.
Az éjszaka a fényét fenyegeti
Egyre, s messziről köszön a halottnak.

Fel-felpislantanak a csillagok,
Álruhában járkálnak közöttünk,
S szemükben égi fény andalog,

Melybe tekintve lassan felőrlünk.
Ám ők megölik az akaratot.
Éltek még? Lám, már búcsúznak tőlünk.

Holécziné Tóth Zsuzsa: A „Fekete Gyöngy”

Eszter elmélyülten olvasta a legújabb „Hírlevelet” a laptopján, miközben munkába igyekezett Esztergomból Budapestre vonattal. Egy nagy kozmetikai cégnél dolgozott, melynek legfőbb profilja a női szépségápolás volt. Hősnőnk értékesítőket képzett a svájci termékek eladásához, akik aztán Közép-Európa szerte vitték a termék jó hírét - igyekezve minél nagyobb piacot szerezni „szeretett” főnököknek.

Szóval Eszter épp ott tartott az új termék, a „Fekete Gyöngy” termékismertetőjének az olvasásában, hogy „...az aktív szenet tartalmazó kezelés abszolút világújdonság a professzionális bőrápolásban, kivételes módon méregtelenít, kifejezetten a toxinokkal telt, szürke, megvastagodott és dehidratált bőrt kezeli, melynek új energiára van szüksége...”, amikor a vonat Dorognál fékezett. Pár perc múlva a fülkébe lépett egy hajlott hátú, ezer ráncsal barázdált arcú, megtört tekintetű öreg néni, kinek viseltes ruháján és zsineggel összekötött kis kofferján látszott, hogy nagyon nehéz sorsa lehet. A néni szétnézett, és mély sóhajjtással letette Eszterrel szemben az ülésre a bőröndöt:

- Ide ülhetek, kedves? Ez olyan jó közel van az ajtóhoz, nem kell sokat cipekednem.

A lány természetesen megengedte, sőt felajánlotta azt is, hogy felteszi a csomagot a tartóba, de ez ellen a néni hevesen tiltakozott:

- Befőtt van benne, kedves, még ki talál dőlni ott a magasban. Viszem a lányoméknak Pestre, nincs azoknak idejük ilyenekkel kínlódni, én meg szívesen elteszem - mondta, és igyekezett kényelmesen elhelyezkedni az ülésen.

Eszter megpróbált újra az imént olvasottakra koncentrálni: „...a bőr a kezelést követően azonnal finom tapintású, ragyogó, fiatalos és energiával teli lesz. A ráncok és pórusok kevésbé láthatóak, a bőr friss, természetesen szép, visszanyeri életerejét...” - majd felnézett az írásból, és tekintete a néni ráncos és májfoltos arcára tévedt, és önkéntelenül is elnevette magát, mert az jutott eszébe, amit édesapja mondott, amikor megtudta, mivel fog a lánya az új munkahelyén foglalkozni. Azt mondta, akkor hiszi el, hogy ezek a kencék érnek valamit, ha a falubéli

Mariska néninek is kisimítja az arcát. Annak a Mariska néninek volt ilyen ráncos az arca, mint most az útitársáé, ezért nevetett.

A néni persze - aki közben elkezdett beszélni, és épp ott tartott a monológjában, hogy milyen nehéz élete volt az ő bányász urának, hogy beleette magát a bőrébe a szénpor, le se tudta esténként rendesen mosni magáról - félreértette a lány jókedvét, és ijedten kérdezte:

- Butaságot mondtam, kedves? Csak locsogok itt össze-vissza...

- Jaj, dehogy, aranyos néni! Csak azon nevettem, milyen ostobák vagyunk mi, nők, hogy még a szemet is magunkra kenjük a szépség kedvéért, csak jó sokért sózzák ránk a kozmetikusok!

Dél Tamás: Kristály

Mint vágatokban,
úgy ül meg e vonásokban
a századok pora.
Kiizzadt harmat
hűsíti tenyered
a falakat súrolva.
S csak a szem-fehér
villanása
számlálja a perceket
kifulladt padokon;
hol e zuhanás szele
sem tud átrohanni
e borús gondolatokon.

Ma még jobban hívogat
a beomlott tárna.
Talán feltárna
egy csillagot,
melytől fiam szeme
minden reggel felragyog.

Ezért csak vájja,
dobálja a köveket.
Gerendák rekedt danája
gyorsabb tempóra sürgetett.
S mikor már nehéz a légzés,
hisz alig pislákol
a lámpa;
megtalálta a végzést
társa
megdermedt markában.

Egy darab kő
lett ő
a szénbánya falában.
S ha kérdezed:
- Mit rejteget?
Ahogy feszülnek
az ujjbegyek,
érzi, hogy
e borzasztó lehelet
tőle már nem jöhet.
A bánya sóhaja ez,
melytől a férfi szív is
megremeg:
A kristályt markolod te is,
vagy inkább az életet?

Varga Katalin: Mint fekete gyémánt

Régi idők során szénégetők munkája volt
Fából szenet égetni, apáink meséje szólt,
Mint fekete gyémánt, szobák melegítője lett.
Bányászok görnyedtek a mélyben csákányuk felett.

ASSZOCIÁCIÓK ÁSVÁNYOKRA 04.

Ámde jött a gáz, robbanástól dőltek a falak.
Mennyi tragédia: sok asszony özvegyen maradt.
Mégis csodáljuk sokan fekete csillogását.
Földünk örök értékű, éltető ajándékát.

Lektorálta: Kutas Horváth Katalin

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
